

ดัชนีปริจเฉทซึ่งทำหน้าที่หลักในระนาบสถานะของเนื้อหา

ในการสนทนากัน นอกจากจะประกอบด้วยผู้ร่วมสนทนาซึ่งแสดงบทบาทต่างๆในการพูดคุย การใช้ผลิตเพื่อกล่าวถึงข้อดี เนื้อหาของดีข้อดี และเจตนาในการกล่าวถึงข้อดีแล้ว ความคาดคะเนของผู้พูดเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในความนึกคิดของผู้ร่วมสนทนาในขณะที่กำลังสนทนากันอยู่นั้นก็นับว่ามีอิทธิพลต่อการดำเนินการสนทนาเป็นอย่างมาก

ขณะที่บุคคลกำลังพูดคุยกันอยู่นั้น บุคคลจะคำนึงถึงสิ่งที่ตนรู้สึก และสิ่งที่คิดว่าผู้ร่วมสนทนาของตนรู้สึกด้วยเสมอ การที่บุคคลรู้ว่าตนเองและผู้ร่วมสนทนา^{รู้หรือไม่รู้}เรื่องใดบ้างนั้น มีผลต่อการที่บุคคลดังกล่าวจะเลือกพูดเรื่องใด ใช้รูปภาพและเรียบเรียงข้อดีอย่างไร ตลอดจนเมื่อกล่าวเช่นนั้นไปแล้วจะเกิดผลอย่างไรในการสนทนาต่อไป ตัวอย่างเช่น ตามปกติ บุคคลไม่จำเป็นต้องพูดหรือเล่าเรื่องที่ตนคิดว่าผู้ร่วมสนทนา^{รู้หรือไม่รู้}แล้ว เว้นแต่ว่าจะมีเจตนาอย่างหนึ่งอย่างใดเป็นพิเศษ เช่น ต้องการขอเรื่องดังกล่าวมาเป็นหัวข้อหลักในการสนทนา ต้องการเล่าเรื่องดังกล่าวเป็นการปูพื้นก่อนจะพูดถึงเรื่องอื่นที่สำคัญกว่าหรือที่ผู้ร่วมสนทนา^{ยังไม่รู้} ต้องการซักถามเพราะตนยัง^{ไม่รู้}เรื่องดังกล่าวดีพอ หรือต้องการชี้แจงความ^{รู้}ของผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น

ความรู้ของผู้พูดเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังสนทนา ตลอดจนความคาดคะเนของผู้พูดเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในความนึกคิดของผู้ร่วมสนทนาดังกล่าวมานี้ ก็คือสถานะของเรื่องราว^{นั้นๆ}ในการสนทนา และจัดเป็นองค์ประกอบของปริจเฉทการสนทนาที่เรียกว่าระนาบสถานะของเนื้อหา^{นั่นเอง}

จากการศึกษาข้อมูลการสนทนา พบว่า มีดัชนีปริจเฉทซึ่งทำหน้าที่หลักในระนาบสถานะของเนื้อหา 3 ดัชนี ได้แก่ นะ_(๑), นะ_(๒) และ ฉะ และแสดงหน้าที่ข้อดีในระนาบนี้เป็น 3 หน้าที่ ดังต่อไปนี้

ก) หน้าทีแสดงสถานะของเนื้อหาที่ผู้คิดคาคว่าผู้ฟังนิกำไม่ออกหรืออังกไม่รู็ แสดงด้วยคัษนีปริจเจก นะ_(๑)

ข) หน้าทีแสดงสถานะของเนื้อหาที่ผู้คิดคาคว่าผู้ฟังนิกออกหรือรู็แล้ว แสดงด้วยคัษนีปริจเจก นะ_(๑)

ค) หน้าทีแสดงสถานะของเนื้อหาที่ผู้คิดคาคว่าผู้ฟังนิกอู่หรือเป็นควมรู็ที่กำล้งใช้ แสดงด้วยคัษนีปริจเจก ละ

อาจเขียนสรูปภาพรวมของหน้าทีของคัษนีปริจเจกในระนาบสถานะของเนื้อหาทั้งสามนี้ เป็นตารางได้คังนี้

ตารางที่ 16 แสดงภาพรวมของการแสดงหน้าทีของคัษนีปริจเจกในระนาบสถานะของเนื้อหา

ระนาบสถานะของเนื้อหา		
เรื่องทีคาคว่าผู้ฟังนิกำไม่ออก หรืออังกไม่รู็	เรื่องทีคาคว่าผู้ฟังนิกออก หรือรู็แล้ว	เรื่องทีคาคว่าผู้ฟังนิกอู่ หรือเป็นควมรู็ที่กำล้งใช้
นะ _(๑)	นะ _(๑)	ละ

ในบทนี้ จะได้แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับตำแหน่งในการปรากฏ หน้าทีหลัก และหน้าทีรองของคัษนีปริจเจกทั้งสามนี้ ตามลำดับทีละคัษนี

8.1 ตำแหน่งในการปรากฏของคัษนีปริจเจกในระนาบสถานะของเนื้อหา

จากการศึกษาตำแหน่งในการปรากฏ พบว่า คัษนีปริจเจกในระนาบสถานะของเนื้อหาทีง 3 คัษนี มีปรากฏในตำแหน่งต่อไปนี้

8.1.1 ตำแหน่งท้ายหน่วยย่อยในผลัด ทั้ง $\underline{นะ}_{(1)}$, $\underline{นะ}_{(1)}$, และ $\underline{ละ}$ ปรากฏท้ายหน่วยย่อยในผลัด

8.1.2 ตำแหน่งหลังนามหรือนามวลี ในตำแหน่งนี้ พบดัชนีปริจเจกต์

8.1.3 ตำแหน่งหลังอนุภาค ทั้ง $\underline{นะ}_{(1)}$, $\underline{นะ}_{(1)}$, และ $\underline{ละ}$ ปรากฏหลังอนุภาค

การปรากฏของดัชนีปริจเจกต์ในระนาบสถานะของเน็คคอตงกล่าวนี้ สามารถสรุปได้เป็นตารางที่ 17 ดังปรากฏในหน้า 189 .

8.2 การส่ดงหน้าทีหลักและหน้าทีรองของดัชนีปริจเจกต์ในระนาบสถานะของเนื้อหา

8.2.1 $\underline{นะ}_{(1)}$

$\underline{นะ}_{(1)}$ เป็นดัชนีปริจเจกต์แสดงสถานะของเนื้อหาที่ผู้พูดคาดว่าผู้ฟังนึกไม่ออกหรือฟังไม่รู้มาก่อน มีหน้าที่รองแสดงวัจนกรรมเล่าความ

หน่วยย่อยในผลัดซึ่งปรากฏหน้า $\underline{นะ}_{(1)}$ จะมีเน็คความอ้างถึงเรื่องทีผู้พูดคาดว่าผู้ฟังยังไม่รู้มาก่อน กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้พูดคาดว่าถ้อยคำที่ตนกล่าวนั้นเสนอข้อมูลใหม่สำหรับผู้ด้วยเหตุที่ $\underline{นะ}_{(1)}$ มีหน้าที่หลักแสดงสถานภาพข้อมูลใหม่สำหรับผู้ฟังดังกล่าว $\underline{นะ}_{(1)}$ จึงมีหน้าที่รองในระนาบโครงสร้างวัจนกรรมแสดงวัจนกรรมแจ้งให้ทราบด้วย เพราะผู้พูดกำลังบอกกล่าวให้ผู้ฟังได้รับรู้เรื่องทียังไม่รู้

ในตัวอย่าง(108)นี้ กอล์ฟได้ใช้ $\underline{นะ}_{(1)}$ ในการแสดงว่าเรื่องทีตนเล่าให้หนึ่งฟังเกี่ยวกับการไปเวียนค่อของปุ่นนมาศนั้นเป็นเรื่องทีตนคาดว่าหนึ่งไม่รู้มาก่อน การพูดเรื่องดังกล่าวของกอล์ฟจึงเป็นการเล่าเรื่องให้หนึ่งฟัง

ตารางที่ 17 แสดงภาพรวมของการปรากฏของดัชนีปัจจัยเจกทีในระนาบสถานะของเนื้อหา

ดัชนีปัจจัยเจกที	ดัชนี หลัก	ท้าย หลัก	ปรากฏ เป็น หลัก	ดัชนี TCU	ท้าย TCU	ปรากฏ เป็น TCU	หน้า นาม/ นามวลี	หน้า ภาค แสดง	หน้า อนุภาค/ อนุภาค	หน้า นามวลี	หน้า/ วิเศษณ์/ วลี	หลัง อนุภาค/ อนุภาค
นะ (๑)					X							X
นะ (๑)					X							X
ละ					X					X		X

(108) ปีก : รู้งั้นน่าจะเรียน
 เกษตรกรรม^{๕๕}.
 หนึ่ง : วิชาอะไร, ทัศนพรวนสวนอะไรเง้อ. พรวนดินกำสวน.
 กอล์ฟ : ---?๕: ^{๕๕} หนึ่ง, ---ปีนภมาศเค้าไปเรียนค่อนแล้ว^{๕๕}.
 หนึ่ง : Z ปริณญาโท
 เทรอ.

(สามคนอดเวง:539-544)

ตัวอย่าง(109) เป็นตัวอย่างของการใช้_{c1}, ในการตอบคำถามแบบขอข้อมูล ผู้ตอบจึงต้องคาดว่าผู้ถามไม่รู้เรื่องดังกล่าวแน่นอน ดังนั้น_{c1}, ก็แสดงสถานะของเนื้อหาที่ผู้พูดคาดว่ามีผู้ฟังไม่รู้และแสดงวิจนกรรมเล่าให้ฟัง

(109) นิธิกรชาย : เป็นยังไง, ทำทางซุบไป. ระละนี, ไม่ได้, [-]ทานอาหาร,
 อินทอร : [๗๐^{๕๕}]
 อินทอร : ช่วงนี้^{๕๕} kw^{๕๕}, kw^{๕๕} เบ็ดสนอาชีพ^{๕๕} ha?^{๕๕} Z
 นิธิกรหญิง : เปลี่ยนเป็น
 นิธิกรชาย : [$\left[\begin{matrix} \text{อะไร}^{\text{๕๕}} \\ \text{ha?}^{\text{๕๕}} \end{matrix} \right] \text{เค้อวเค้อว, อาชีพเค้อเป็นอะไรkhrap}^{\text{๕๕}}$]

(นางแบบ:10-15)

เมื่อเปรียบเทียบกับดัชนีปริจเจก_{c1}, กับดัชนีปริจเจก_{c2}, ซึ่งมีหน้าที่หลักแสดงวิจนกรรมข้อความสนใจของผู้ฟังในเรื่องที่ผู้พูดพูดอยู่หรือจะพูดต่อไป จะพบว่า ถ้อยคำที่_{c2} ปรากฏว่านั่นผู้พูดอาจคาดว่าเป็นเรื่องที่ผู้ฟังรู้อยู่แล้ว เช่น

(88) นิธิกร : หม่อมวลเฮอะมาก. [จริงๆแล้วที่จะบอก, -ที่เรากำลังพูดถึง=
 เจนจิรา : เฮอะมาก.
 นิธิกร : =n1^{๕๕} ก็คือนถวรอฮัด ขี้ตอเวนนันเอง, na?^{๕๕} ha?^{๕๕}. พี่เค้อผ่าน=

(ผับ:138-140)

หรือเป็นเรื่องที่ยังไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟัง แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้จาก
บริบท สถานการณ์ หรือความรู้ทั่วไป เช่น

(78) หนึ่ง : ๗๕. ๗๕. เตื่อว, เตื่อว, ___ ทอเลอติค
ซิมักส์^{๕๑} ๓๕? ^{๕๕}, ___ ไอเน็ช, เอโทมส์^{๕๑}, กอส์ฟว^{๕๑} ซิดชวาไปทาง
เลนนั้น, pha^{๕๑} thi:^{๕๑} เราะจะเล็ชชวา. ___ h๕j^{๕๕}, ไม่ช่าช, ไม่=
(สามคนอลเวง: 360-362)

ทั้งนี้ ผู้พูดเพียงแต่ต้องการเรียกความสนใจจากผู้ฟังเท่านั้น

ดังได้กล่าวมานี้ เห็นได้ว่าดัชนีปริจเจกที่มีรูปเป็น นะ นั้น มีอยู่ 2 รูปซึ่งทำหน้าที่
หลักและหน้าที่รองที่แตกต่างกัน กล่าวคือ นะ_(๑) ซึ่งมีหน้าที่หลักแสดงสถานะของเนื้อหาที่ผู้
พูดคาดว่าเป็นเรื่องที่ยังไม่รู้มาก่อน และทำหน้าที่รองแสดงวิจารณ์แล้วความ ส่วน นะ_(๒)
นั้นมีหน้าที่หลักแสดงวิจารณ์ข้อความสนใจของผู้ฟังกับถ้อยคำของตน

8.2.2 นะ_(๑)

นะ_(๑) เป็นดัชนีปริจเจกแสดงสถานะของเนื้อหาที่ผู้พูดคาดว่าผู้ฟังนึกออกหรือรู้
แล้ว และมีหน้าที่รองแสดงวิจารณ์บอกกล่าวหรืออธิบาย

หัวข้อข้อขในมัดขึงปรากฏหน้า นะ_(๑) จะมีเนื้อความอ้างถึงเรื่องที่ยังพูดคาดว่า
เมื่อตนพูดไปแล้วผู้ฟังจะสามารถนึกออกหรือทำความเข้าใจเรื่องดังกล่าวได้ โดยอาจจะนึก
ออกหรือเข้าใจจากบริบททางสถานการณ์หรือจากความรู้ทั่วไปก็ได้ ไม่ว่าในขณะนั้น เรื่อง
ดังกล่าวจะอยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังอยู่หรือไม่ก็ตาม

ส่วนหน้าที่รองนั้น พบว่า ในระนาบโครงสร้างวิจารณ์ นะ_(๑) จะมีหน้าที่รอง
แสดงวิจารณ์บอกกล่าวหรืออธิบายก็ได้

ตัวอย่าง(110)นี้ แสดงการใช้นี้₍₁₎ ในการแสดงว่าถ้อยคำที่ผู้พูดกล่าวนี้ เป็น เรื่องที่ผู้ฟังเข้าใจได้จากบริบททางภาษา

(110) เจนจิรา : ใช. ใช. kw⁴¹ ได้ไว้สาม [ห้อง, tc²¹ wa¹¹, kw⁴¹ ไม่คิด=
เมืองคัม : สามห้อง, วข³³ เล็กๆ สามห้อง.

((หัวเราะ))

เจนจิรา : =ว่าจะทำกข⁴⁵, มันkw⁴¹ เจียบก⁴¹, เราขับรดผ่านก⁴¹แบบ, เจียบ
มากเลข, tba⁴¹ มาคนเค็ยก⁴¹ มีสิกช่⁴โดนเหมือนกันกข⁴⁵, โคนจ¹, =

(ฝ่าย:102-108)

เจนจิราอธิบายว่าที่ตนไม่คิดจะทำมีก็เพราะบริเวณดังกล่าวนั้น เจียบและเปลี่ยว
มาก เจนจิราใช้นี้₍₁₎ รูปแปร ก⁴¹ เพื่อแสดงสถานะของเรื่องดังกล่าวว่าเป็นเรื่องที่ตนคิด
ว่านี่จะไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของพิธีกรในขณะนั้น แต่ก็คาดว่าพิธีกรจะนึกออกหรือเข้าใจ
ได้จากบริบททางภาษา เนื่องจากก่อนหน้านั้นในบรรทัดที่ 81 เจนจิราได้กล่าวมาครั้งหนึ่ง
แล้วว่าในขณะที่นั้นท่านดังกล่าวไม่มีคนเลข นี้₍₁₎ ที่เจนจิราใช้นี้₍₁₎ ยังมีหน้าที่รองแสดงเจตนา
อธิบายความด้วย

ส่วนตัวอย่าง(100)ในหน้า 167 นั้น แสดงการใช้นี้₍₁₎ เพื่อแสดงว่า
เรื่องดังกล่าวนั้น เป็นเรื่องที่มีผู้ฟังจะเข้าใจได้จากการโยงข้อมูลดังกล่าวกับความรูที่ทั่วไปที่
มีอยู่

(100) หนึ่ง : tba⁴¹ มันห้อง, kw⁴¹ เกือบจะคลอคนแล้วกข⁴¹. ((หัวเราะ)) ได้ปู้

(สามคนอลเวง:568)

หนึ่งกำลังพูดประชดกอล์ฟด้วยการเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเจ็ดเดือนกว่าที่กอล์ฟ
ไม่ได้ติดต่อปู้มัน ถ้าปู้มันตั้งครรภ์ก็คงใกล้คลอดแล้ว มันหนึ่งจะคาดว่สิ่งที่คนกล่าวออกมานั้น
จะเป็นสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในความรู้สึคนึกคิดของกอล์ฟในขณะนั้น แต่กอล์ฟก็จะเข้าใจได้จากการที่
มีความรู้คู่ว่ามมุชชี่ใช้เวลาในการตั้งครรภ์ประมาณเก้าเดือน หนึ่งจึงใช้นี้₍₁₎ เพื่อแสดง
สถานะของเนื้อหาของถ้อยคำของคน และทำหน้าที่รองแสดงวัจนกรรมบอกกล่าวให้ทราบ

ตัวอย่าง(111) เป็นตัวอย่างของการใช้ $\text{นี่}_{(1)}$ ในการแสดงว่าผู้พูดคาดว่าเรื่องที่
คนกล่าวนั้น ผู้ฟังจะเข้าใจได้จากสถานการณ์

(111) กอล์ฟ : ขง^{4b} ! $\text{เค้าต้องนึกว่าเขาให้ทำ}$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{แน่เลข}^{41} \text{. โบก=} \\ \text{ปีก} : \text{((หัวเราะ))} \\ \text{หนึ่ง} : \text{((หัวเราะ))} \\ \text{กอล์ฟ} : \text{=ให้เค้าแน่เลข}^{41} \text{.} \end{array} \right.$

(สามคนอดเวง:83-86)

หลังจากที่ปีกได้ยื่นมือไปโบกรถเพื่อขอทางให้กอล์ฟขับรถเข้าเลนซ้าย แต่กอล์ฟก็
ไม่ยอมขับเข้าเลนซ้ายเพราะไม่กล้าพอ หนึ่งจึงบอกว่าคนขับรถคันนั้นคงงงว่าปีกยื่นมือออก
มาทำไม

จะเห็นว่ากอล์ฟใช้ $\text{นี่}_{(1)}$ รูปแปร ขง^{41} และ ขง^{41} ตามลำดับ ในการบอกว่า
คนขับรถคันที่อยู่ทางเลนซ้ายจะต้องคิดว่าปีกให้ท่าตน เนื่องจากกอล์ฟคาดว่าเรื่องดังกล่าว
ไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของปีก แต่เมื่อพูดออกมาแล้วปีกจะเข้าใจจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้
ทันที เพราะปีกทำท่าโบกมือแต่กอล์ฟก็ไม่ได้ขับรถเข้าเลนซ้าย จึงเป็นไปได้ที่คนขับรถคัน
ดังกล่าวจะคิดว่าปีกโบกมือให้ทำ

$\text{นี่}_{(1)}$ ที่กอล์ฟใช้ยังทำหน้าที่รองแสดงวัจนกรรมบอกกล่าวให้ทราบด้วย

ในตัวอย่าง(112)นี้ กอล์ฟใช้ $\text{นี่}_{(1)}$ ในการรณถามขอข้อมูลที่คาดว่าหนึ่งจะนึก
ออกได้จากความรู้ทั่วไป

(112) หนึ่ง : ขง^{4b} , ไอ้ขงนามา^{4b} , pho^{4b} ไอ้ขงชอบคนในเครื่องแบบ.
(ทุกคนหัวเราะ)

กอล์ฟ : เครื่องแบบอะไร 41 .

ปีก : เครื่องแบบอะไรหนึ่ง.

หนึ่ง : ตะกอนนี้อาจจะเป็นแม่บ้านทหารบก. --- คุณหญิง, คุณหญิงชวีพรุณ.
 กอล์ฟ : | โอลิมปิก, คืออะไร⁴¹.
 (สัมภาษณ์เลข: 418-423)

หนึ่งกำลังพูดถึงกลุ่มคนที่นั่งอยู่ข้างท้ายของรถกระบะคันข้างหน้า ซึ่งแต่ละคนล้วนใส่เครื่องแบบในลักษณะเดียวกัน โดสมมีอักษรโอลิมปิกอยู่ที่เสื้อตัวส และเปรียบว่าเป็น "คนในเครื่องแบบ" กอล์ฟก็ถามทันทีว่า "เครื่องแบบอะไร?"⁴¹ โดสมคาดว่าหนึ่งจะไม่ได้คิดถึงอยู่ในขณะนั้นว่าเครื่องแบบที่เห็นนั้นเป็นเครื่องแบบอะไร แต่หนึ่งก็อาจจะตอบได้โดยการดูลักษณะของเครื่องแบบ และเชื่อมโยงกับความรู้ทั่วไปที่ตนมีอยู่เกี่ยวกับเครื่องแบบของอาชีพต่างๆ แต่หนึ่งก็ไม่ได้ตอบเพราะจริงๆ แล้วหนึ่งก็ไม่ทราบว่าเป็นเครื่องแบบของอาชีพอะไร

ในทำนองเดียวกัน ในบรรทัดที่ 423 เมื่อกอล์ฟเอ่ยถามว่า "โอลิมปิกคืออะไร"⁴¹ กอล์ฟก็คาดว่าหนึ่งหรือปุกอาจจะมีความรู้เกี่ยวกับโอลิมปิกซึ่งจะช่วยตอบให้ความกระจ่างแก่ตนได้ แม้ว่าความรู้ดังกล่าวจะไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของหนึ่งและปุกในขณะนั้นก็ตาม

สรุปได้ว่า หนึ่ง มีหน้าที่หลักในระนาบสถานะของเนื้อหา และมีหน้าที่รองในระนาบโครงสร้างวิจนกรรม

8.2.3 ล๊ะ

ล๊ะ เป็นดัชนีปริจเฉทแสดงสถานะของเนื้อหาที่ผู้พูดคาดว่าผู้ฟังนิกรอยู่หรือเป็นความรู้ที่กำลังใช้ และมีหน้าที่รองแสดงวิจนกรรมฮ้าความสนใจของผู้ฟัง

หน่วยข้อสนในหลักซึ่งปรากฏหน้าล๊ะ จะมีเนื้อความอ้างอิงเรื่องและผู้พูดคาดว่าผู้ฟังรู้ และก็เป็นเรื่องที่อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะที่กำลังสนทนากันอยู่นั้นแล้ว ดังนั้น จึงจะไม่พบล๊ะ ปรากฏร่วมกับหน่วยข้อสนในหลักที่แสดงวิจนกรรมแจ้งให้ทราบ เพราะผู้พูดไม่จำเป็นต้องพูดถึงสิ่งที่คาดว่าผู้ฟังรู้และอยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะนั้นแล้ว แต่จะพบล๊ะ ปรากฏร่วมกับหน่วยข้อสนในหลักที่แสดงวิจนกรรมถามให้ตอบ กล่าวคือ เมื่อผู้พูดคาดว่าผู้ฟังรู้เรื่องดังกล่าวแล้ว ก็มักจะต้องการข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ จากผู้ฟังเนื่องจากตนยังไม่มีความรู้

เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวหรือไม่พอหรือไม่เท่าที่ผู้ฟังนี้ ทั้งนี้ เพราะตามปกติ ถ้าทั้งผู้พูดและผู้ฟังต่างก็รู้เรื่องนั้นๆ เท่ากันอยู่แล้ว ก็คงไม่ต้องสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน

นอกจากนี้ ละ ยังอาจปรากฏร่วมกับหน่วยย่อยซึ่งแสดงวัจนกรรมบอกให้ทำได้ด้วย เมื่อผู้พูดคาดว่าผู้ฟังรู้และมีแนวโน้มที่จะปฏิบัติเช่นนั้นอยู่แล้ว แต่ผู้พูดต้องการจะย้ำเตือนผู้ฟังอีกครั้งหนึ่ง

การที่ ละ ปรากฏร่วมกับการถามเพื่อขอข้อมูล และร่วมกับการบอกให้ทำเพื่อย้ำเตือนนี้ ละ จึงมีหน้าที่รองแสดงวัจนกรรมย้ำความสนใจของผู้ฟังกับการถามหรือการเตือนนั้น

ในตัวอย่าง(113) และ(114)นี้ แสดงการที่ผู้พูดใช้ ละ ในการถามขอข้อมูลซึ่งคาดว่าอยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะนั้นแล้ว และแสดงเจตนาย้ำความสนใจของผู้ฟังในเรื่องดังกล่าว

(113) พืชกร : ชายของ

แต่ตั้งบ้านกันมาก่อน. $lcw^{45} kw^{41}$ ไร้อีก.

เจนจิรา : $lcw^{45} kw^{41}$, - เกิดทะเลาะกัน $kw^{41} lɔj^{33}$ เลิกไป.

พืชกร : lx^{55} , lcw^{45} ปัจจุบัน la^{41} , ทำธุรกิจอะไรด้วยกัน.

เมืองคึม : ตอนนี่เราทำ เป็น,

เจนจิรา : เปิดโปรดักชั่นเฮาส์,

(พีบะ: 25-30)

พืชกรใช้ ละ ในการถามขอข้อมูลซึ่งคาดว่าอยู่ในความนึกคิดของเจนจิราและเมืองคึมแล้ว นั่นคือเรื่องธุรกิจที่ทั้งสองทำร่วมกันอยู่ในปัจจุบัน ในขณะที่เดียวกันก็แสดงเจตนาย้ำความสนใจของทั้งคู่ในเรื่องดังกล่าว

ในตัวอย่าง(114) ในขณะที่ชายกำลังบอกให้หลานซึ่งปวดข้อเท้าทาสามากๆ ตาซึ่งไม่ทราบว่าเป็นอะไร ได้เฝ้าถามว่าทำไมต้องทาส จะเห็นว่าตาใช้ ละ ในการถามด้วย เนื่องจากตาคิดว่าเรื่องที่คุณถามนั้นเป็นข้อมูลที่ชายและหลานรู้กันอยู่แล้ว และก็เป็นการรู้ที่ทั้งคู่กำลังใช้ เพราะเป็นเรื่องที่ทั้งสองกำลังคุยกันอยู่

- (114) ฮาธ : ทามันเฮอะๆเนือ, ไม้ต้องไปกลัว
 มันทม๑๖k^{๔๖}. ทาถูๆเข้า.
 ตา : \sum ทำไม้๑๑^{๔๑}.
 ฮาธ : -เส้นมันฮิด, ๑๗^{๔๖} พระ^{๔๑} เป็นกล้ำมเนือ๑๖^{๔๑}ไม้รู้. มันปาด.
 (ก่อนนอน:29-32)

ส่วนตัวอย่าง(115)นี้ แสดงการใช้คำ รูปแปร law^{๔๑} ซึ่งมีลักษณะพิเศษกว่ารูปแปรอื่นๆของคำ กล่าวคือผู้พูดมักจะใช้รูปแปร law^{๔๑} เมื่อมีความรู้สึกขัดข้องใจในกรณานั้นๆด้วย

- (115) หลาน : ไปขอใบสมัครที่ไหน, ๑๖^{๔๑}ไป. เจ้าหน้าที่เค้า๑๖^{๔๑}ส่งมาให้. หลลองอ่านดู, มัน๑๖^{๔๑} เป็น((หัวเราะ))ภาษาญี่ปุ่น.
 ((ทุกคนหัวเราะ))
 ฮาธ : ทำไม้ไม่บอก๑๒w^{๔๑}เนือ, หุดกะมัน๑๓i^{๓๓}เนือ, ๑๖^{๔๑}ฉันยังไม่ได้เรียน๑๒w^{๔๑}ฉันจะอ่านออกได้ยังง๑๒w^{๔๑}. ((หัวเราะ)) แกไปซึก, ประมาณหน้า
 (ก่อนนอน:53-57)

เมื่อฮาธถามว่า“ทำไม้ไม่บอก๑๒w^{๔๑}”นั้น ฮาธจะมีความรู้สึกที่หลานควรจะบอกแต่กลับไม่บอก ในทำนองเดียวกัน เมื่อฮาธบอกให้หลานถามว่า“ก็ฉันยังไม่ได้เรียนแล้วฉันจะอ่านออกได้ยังง๑๒w^{๔๑}”นั้น ฮาธก็รู้สึกขัดข้องใจจนหลานที่ใบสมัครเขียนเป็นภาษาญี่ปุ่น

อย่างไรก็ตาม law^{๔๑}ยังทำหน้าที่เหมือนคำแปรอื่นๆทุกประการ กล่าวคือ ทำหน้าที่หลักแสดงสถานะของเนือหา โดยฮาธคาดว่าเรื่องที่ตนถามนั้นอยู่ในความนึกคิดของหลานอยู่แล้ว ส่วนหน้าที่รองก็คือแสดงเจตนาของฮาธที่จะบอกให้หลานใส่ใจกับสิ่งที่ตนถาม

สำหรับการปรากฏของคำร่วมกับหน่วยถ้อยแสดงวิศวกรรมบอกให้ทำนั้น ไม่พบในข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงจะแสดงตัวอย่างตัวอย่างซึ่งสามารถปรากฏในการสนทนาจริงได้ เช่น

"ก่อนออกจากบ้าน อย่าลืมปิดไฟให้หมดล่ะ"

"ถ้าคืนก่อนก็ปลุกฉันด้วยล่ะ"

"เดี๋ยวไปห้องน้ำก่อน อย่าเพิ่งให้เข้าเก็บจานล่ะ ถึงไม้อิ่ม"

ทั้งสามตัวอย่างนี้ ผู้พูดจะคาดว่ามีผู้ฟังรู้อยู่แล้วว่าตนจะต้องทำท้วงติงกล่าว แต่ก็ยังคงต้องการกล่าวซ้ำกับผู้ฟังอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น ละ ที่ผู้พูดใช้จึงทำให้เกิดการเตือนให้ผู้ฟังใส่ใจในเรื่องดังกล่าว

สรุปได้ว่า ละ มีหน้าที่หลักในระนาบสถานะของเนื้อหา และมีหน้าที่รองในระนาบโครงสร้างวัจนกรรม

8.3 สรุป

ดังได้แสดงมานี้ จะเห็นว่า ขณะที่บุคคลร่วมสนทนากันอยู่นั้น ผู้พูดจะคาดคะเนถึงสิ่งที่อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังอยู่โดยตลอด และความคาดคะเนที่แตกต่างกันในการกล่าวถ้อยคำ ก็จะมีผลต่อการเลือกใช้รูปคำขึ้นปีวจเจตที่แตกต่างกันด้วย

อาจแสดงภาพรวมของการแสดงหน้าที่หลักและหน้าที่รองของคำขึ้นปีวจเจตซึ่งทำหน้าที่หลักในระนาบสถานะของเนื้อหาได้ดังในตารางที่ 18

นับตั้งแต่บทที่ 4 มาจนถึงบทนี้ ผู้วิจัยได้แสดงให้เห็นภาพรวมและรายละเอียดของคำขึ้นปีวจเจตซึ่งทำหน้าที่ในแต่ละระนาบของปีวจเจต ซึ่งเป็นผลที่ได้จากการศึกษาจากข้อมูลบทสนทนาแบบกันเองแล้ว ในบทต่อไป จะได้กล่าวถึงบทสรุปของงานวิจัยครั้งนี้ อันอาจเป็นแนวทางการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคำขึ้นปีวจเจตอย่างลึกซึ้งต่อไปสำหรับผู้ที่มีความสนใจ

ตารางที่ 18 แสดงภาพรวมการดำเนินงานหลักและหน้าที่รองของ
ดัชนีปัจจัยในระนาบสถานะของเนื้อหา

** หมายถึง ระนาบที่ดัชนีปัจจัยแสดงหน้าที่หลัก

* หมายถึง ระนาบที่ดัชนีปัจจัยแสดงหน้าที่รอง

ดัชนีปัจจัย	โครงสร้างเนื้องาน		โครงสร้าง ผลิต	โครงสร้าง วิศวกรรม	กรอบ ผู้ร่วม สนทนา	สถานะ ของ เนื้อหา
	การเชื่อม โยงความ	การจัด โครงสร้าง ความ				
นะ (๑)				*		**
นะ (๑)				*		**
นะ				*		**

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย